

SOUND HORN

Butlletí hivern
2025

LA MUNTANYA

ASS. ES PURNA

EDITORIAL

Continuació...

Perquè la família catalana i la família irlandesa van decidir viatjar amb els seus fills adolescents a l'Índia i passar en aquest lloc prop de la mar, en Kerala l'Índia, l'estiu del 2009?

Com un cor trencat no es recupera tan ràpid com un refredat, la mare espanyola cap a diversos estius que, aprofitant la seva solitud, estalviava per a pujar-se a un avió, amb bitllets de preu baix i saltar d'un continent a un altre.

L'Índia era el seu destí. Buscant per a dins, va trobar cap a a fora, o tal vegada va ser diferent, buscant per a fora va trobar alguna cosa a dins, però la realitat és que de fora va veure paisatges bonics, ciutats estressants,

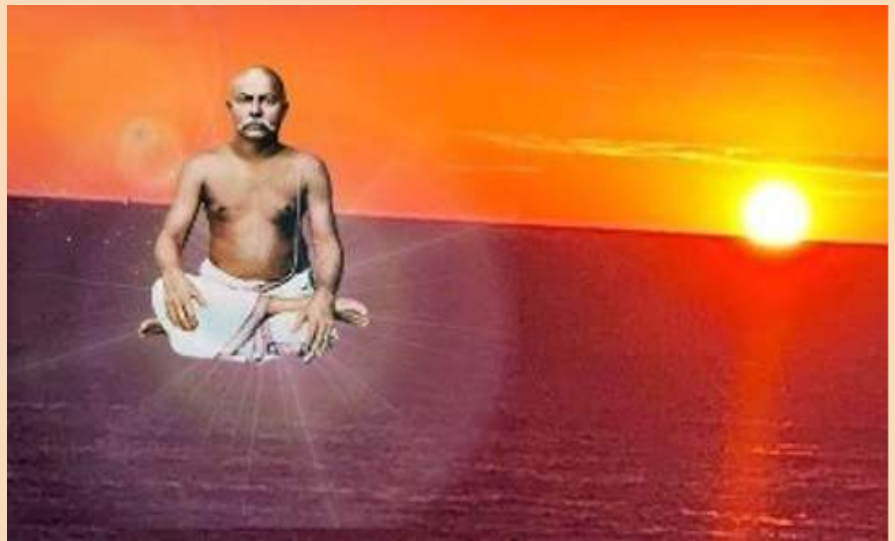
temples magnífics, Gurus interessants, llocs on occidentals s'apartaven del món i a ella això últim no li interessava res, però va aprendre mantrams i altres variants del ioga, que van ser de gran ajuda per a la seva desolació, va fer molt bons amics i va decidir seguir una disciplina yóguica una mica diferent de la majoria; és que a la mare espanyola el “normal”, havia deixat d'interessar-li. Ioga de Síntesi, sense postura corporal, tot actitud front la vida, tot perquè la ment deixés de ser un enemic i es converteixi en el còmplice.

Estudi, Meditació i Servei, deia el Mestre CVV (mestre al qual va decidir seguir, o... el mestre va decidir trobar-la i reciclar-la, perquè també el Mestre era una miqueta trencador, en l'estricta sentit de la paraula). La mare espanyola seguia un ioga d'un Mestre nascut l'any 1868 en Kumbakonam, Tàmil Nadu l'Índia.

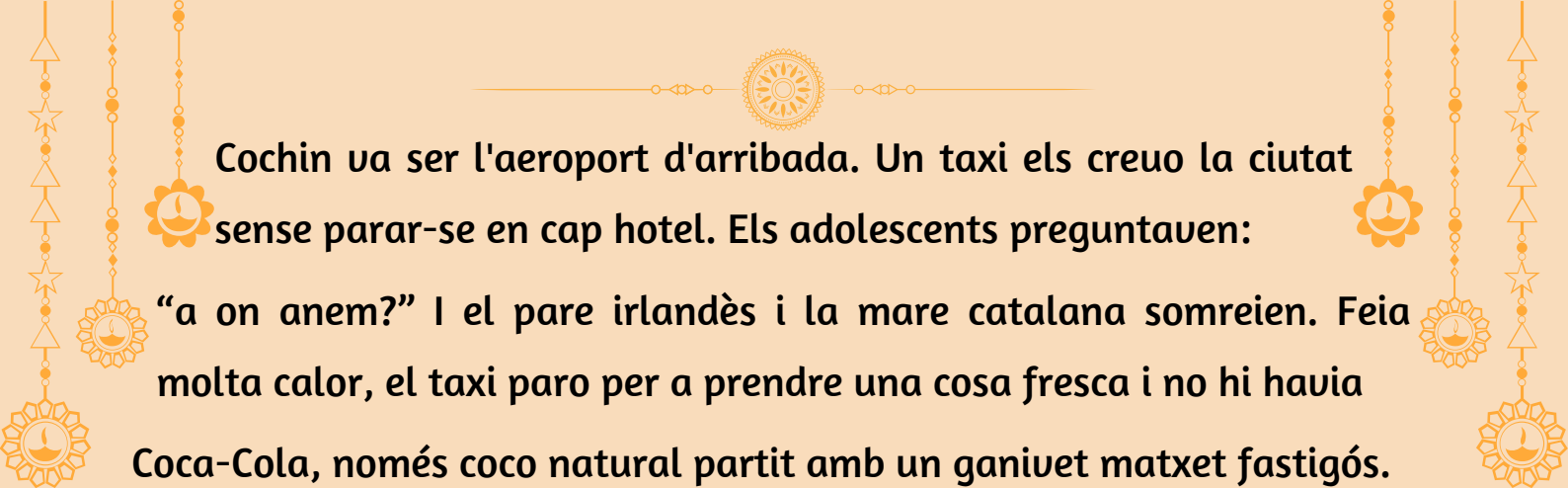
Woowww....En les guies turístiques es parla de Kumbakonam com la ciutat Temple, a les ribes del va riure Çauvery, en Tàmil Nadu.

Malgrat les ciutats sorolloses, les experiències una miqueta desquiciants, malgrat diarrees i febres, la mare espanyola trobava a l'Índia un recés de pau per a la seva ànima.

En alguns d'aquests viatges, van venir els seus fills, nen i nena, fins que de sobte els fills van decidir que Occident els atreia més.

Aquell any 2009, el fill petit de la família catalana, es va tornar revolucionari i destrossador de sabatilles esportives, es va enamorar d'una taula de patinar i es va convertir en un skater, com tot enamorat només somiava i no parava esment en els seus estudis. La filla de família irlandesa va seguir la iniciativa, una taula de patinar i deixar de costat normes, llibres i antics amics. No va ser fàcil per a les dues famílies, que sent les dos monoparentals van obrir una bretxa d'amistat. L'estiu escolar del 2009 van decidir convidar als seus patinadors fills a un preciós viatge al Sud de l'Índia, on elefants i tigres rugeixen en les selves, on es podia viatjar amb vaixell baixant canals, on hi havia patates fregides i Coca-Cola, on ningú et coneixeria i podrien fer el que els donés la gana, posar-te flors en el pèl, caminar amb chancletas, ahhh i hotels amb aire condicionat (això s'imaginaven els adolescents).

Cochin va ser l'aeroport d'arribada. Un taxi els creu la ciutat sense parar-se en cap hotel. Els adolescents preguntaven:

“a on anem?” I el pare irlandès i la mare catalana somreien. Feia molta calor, el taxi paro per a prendre una cosa fresca i no hi havia Coca-Cola, només coco natural partit amb un ganivet matxet fastigós.

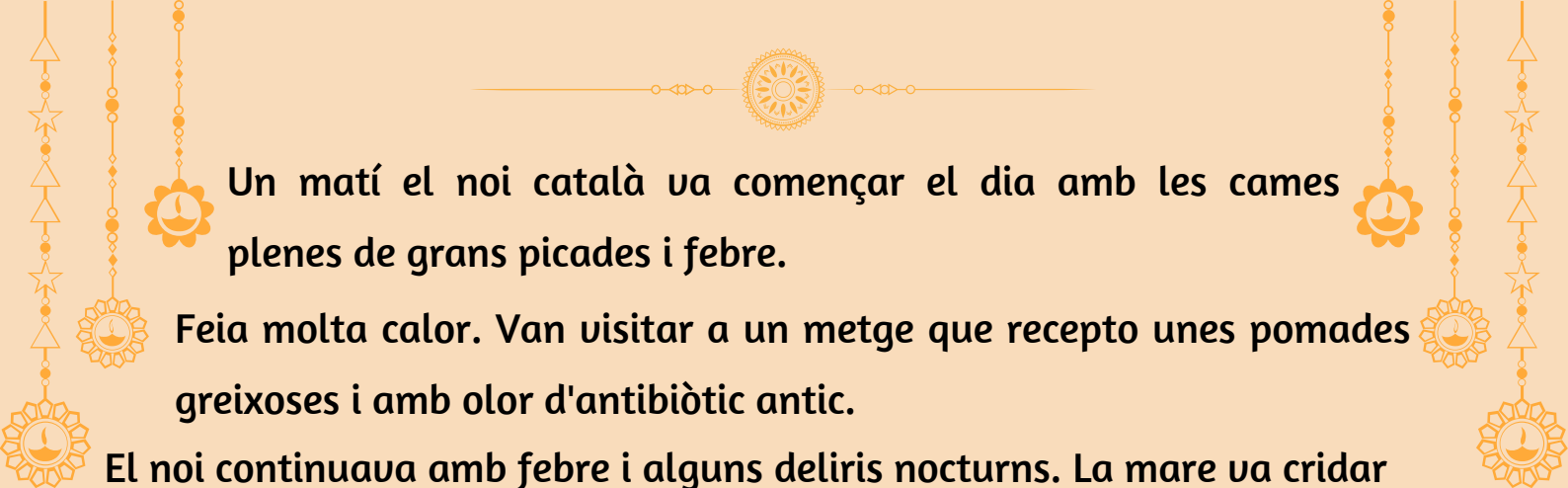
Quan van arribar al Ashram en Parayakadavu, era l'hora de menjar, els van donar les habitacions, una per a cada nucli familiar i els van indicar que passessin per la cantina occidental, que mengessin alguna cosa i els van convidar a visitar l'oficina, on havien de registrar-se, deixar passaports i se'ls oferiria un treball de dues hores diàries, a part de l'horari d'activitats. Tot començava a les 4,30 del matí, abans que aparegués el sol.

Durant el pisolabis de pizza i et, asseguts en un enorme rafal, ple de taules i cadires, una gran agila baix en picat i del plat de la jove irlandesa es va emportar la pizza. La que es va armar!!!

No va ser ni la primera ni l'última peripècia, però van tenir sort, com he esmentat en el butlletí anterior, els joves van fer Seva (servei desinteressat), a la botiga ecològica, on estaven dues residents argentines molt joves i simpàtiques i un nen català. Els dos joves es van integrar bé en les hores de servei, ja que era el temps que tant el pare irlandès, com la mare catalana, estaven ocupats treballant en les cuines del Ashram, fregant olles d'un volum inimaginable.

Els joves s'ho passaven bé, recorrien els carrers de les ciutats pròximes, sempre acompanyats per dos residents responsables del programa “plastic free Kerala” i recollien pancartes en desusos que guardaven alguns comerciants per a aquest fi. Amb aquestes pancartes un grup de monges del ashram confeccionaven bosses i el grup de nens i adolescents dibuixaven flors i escrivien “Usi Em” (Usa'm), en les tardes, després del sopar podien anar a veure la tv amb el grup de residents fixos.

Un matí el noi català va començar el dia amb les cames plenes de grans picades i febre.

Feia molta calor. Van visitar a un metge que recepto unes pomades greixoses i amb olor d'antibiòtic antic.

El noi continuava amb febre i alguns deliris nocturns. La mare va cridar

a un bon amic homeòpata de Andra Pradhes, est li recepto un tractament i li aconsello que s'anessin de Kerala, massa calor, i que pugessin a les NilaGiri o també dites Nilgiri o Muntanyes Blaves com les van anomenar els anglesos.

Les Muntanyes Blaves. Durant molt de temps, des de l'antiguitat, les gents del pla les veneraven com a sagrades i mai van intentar pujar als cims. Les miraven tallant l'horitzó, amb un blau intens. Els antics habitants de les planes de Coimbatore i Metapelullam pensaven que en els NilGiri visquin els déus. Encara que tenia una part de raó, en realitat vivien set tribus.

L'any 1818 el Sr Whish i Kindersley, assistents del Recaptador de Coimbatore, van descobrir Kotagiri, és a dir es van animar a pujar les muntanyes, fins un dels pics més alts, sense gens de por de trobar-se cara a car amb algun déu, van arribar fins prop del pic Rengaswamy, John Sullivan, llavors Recaptador de Coimbatore mostro un gran interès per aquesta zona del país, ja que van veure propícies les muntanyes, en aquells dies plenes de boscos amb avets d'altura i arbres d'acàcia, per a plantar te de l'espècie chinensis, ja que en la faldilla de l'Himàlaia, en El Sikim, era un negoci florent en a aquells dies del Raj britànic. Amb una de les primeres caravanes de colons també es va animar el Maharaja de Mysore, Tipu Sultan, que es va fer acompanyar per la seva servitud, homes i dones de la tribu badaga, que eren els jardineros i agricultors de les terres del sultà en les planícies de Mysore. Tots volien menjar del nou pastís.

I quin pas amb les set tribus que vivien a les muntanyes Nilgiri?
Perquè res de res, davant un mosquetó i dinamita cap Cap de tribu
armat amb corona de fulles i quatre fletxes oferia una resistència
efectiva...fàcil l'entrada a un paradís econòmicament rendible.

I deixant el passat històric, tornem a la nostra història més recent, Les famílies
van arribar a la ciutat de Ooty, a 3.500 metres d'altura, a l'estiu a 7 graus Celsius
i una mica de sol al migdia, la resta del dia fina pluja i boires baixes al
capvespre. Com s'ha explicat en el butlletí anterior, una nova crisi juvenil. Que es
podia fer amb aquest clima insuportable?

El pico Rengaswamy

*Flor de kurunji que floreix cada 12 anys a les
muntanyes Nilgiri*

Aquest any 2009 van florir les kurunji.

CONTINUARÀ...

LA VACA ÍNDIA

Des d'aquesta columna recordem a PM.T Abdul Kalam.

“Els educadors han de fomentar en els estudiants l'esperit d'indagació, la creativitat i el lideratge moral i convertir-se en un model a seguir”.

Quan caminem per les ciutats de l'Índia, en les parets de moltes escoles trobem escrites frases d'Abdul Kalam, durant molt de temps jo només sabia, que havia estat primer ministre de l'Índia l'any 2002 al 2007. En un dels meus viatges a l'Índia, en l'aeroport de Bangalore, vaig trobar tirat un llibre de butxaca tirada en una paperera, eren pensaments d'Abdul Kalam, m'emociono, hi havia tanta bellesa i veritat en aquelles frases, que indagui i investigui sobre aquest home.

Com estem en temps de “Ramadan”, encara que ja no estem a l'hivern, ja ha entrat l'equinocci, intentés expressar tan bé com sigui possible el meu agraïment a tots els meus amics musulmans, a les persones de bon cor i devotes de Déu, que durant mes de trenta anys han estat amics, amigues i companys en la meua vida.

Quan es diu que a l'Índia les diferents cultures conviuen molt bé, no se sap el que s'està dient.

Evidentment en aquesta columna no entraré en cap debat polític, perquè no soc cap persona destra en aquest “art”, només sota la meua ignorància veig i sento, sento...

Si, he comentat anteriorment Abdul Kalam va ser primer ministre de l'Índia, nascut en l'estat de Tàmil Nadu, filosofo, polític, enginyer aeroespacial, poeta, d'un partit polític independent, nascut en una família musulmana molt pobra, dedico la seva vida a l'estudi i amo molt a l'Índia.

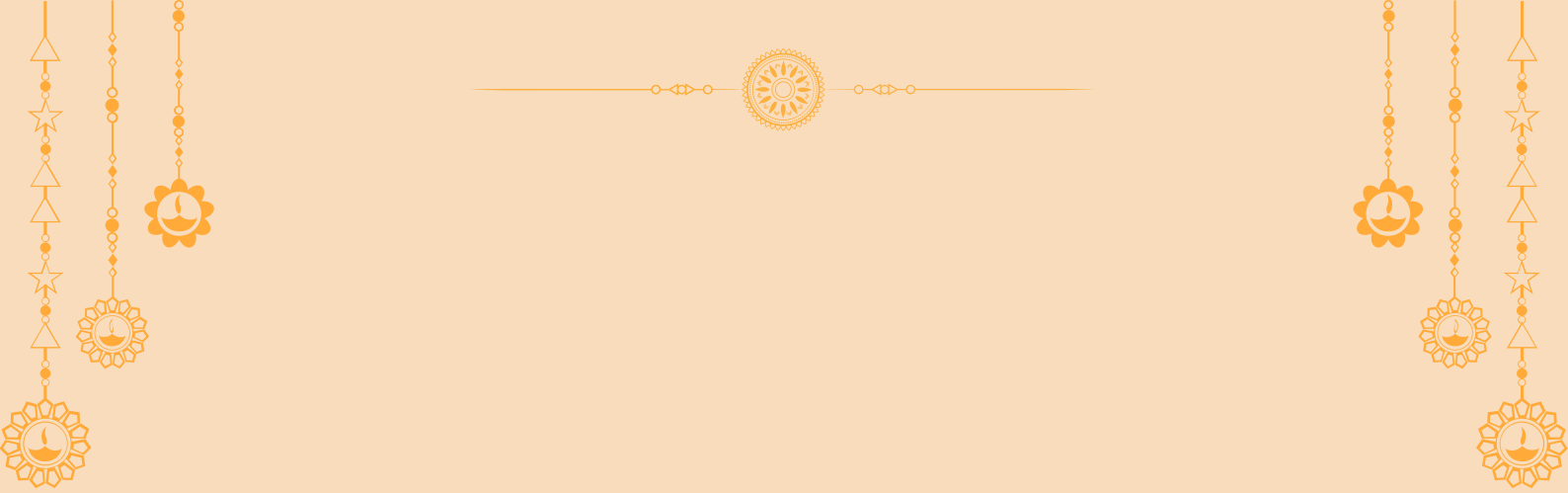
Abdul Kalam anomenat “el president del poble”, no va tenir predilecció per persones de la seva mateixa creença religiosa, el respectava totes les creences i sentia a l'Índia com a la mare que té diversos fills, cadascun diferent de l'altre, encara que tinguin la seva mateixa sang.

A part del seu treball armamentístic, treball ardentment en el camp de la ciència i tecnologia i recerca espacial. Sempre dedicat en els temes d'educació, la joventut i l'apoderament de les persones, siguin de la casta o religió que siguin.

A través de discursos i llibres inspiro a milions de persones a seguir les seves passions i a aconseguir les seves metes.

Nascut el 15 d'octubre en Rameswaran (Tàmil Nadu l'Índia), mor en Shillong (l'Índia) 27 de juliol de 2015.

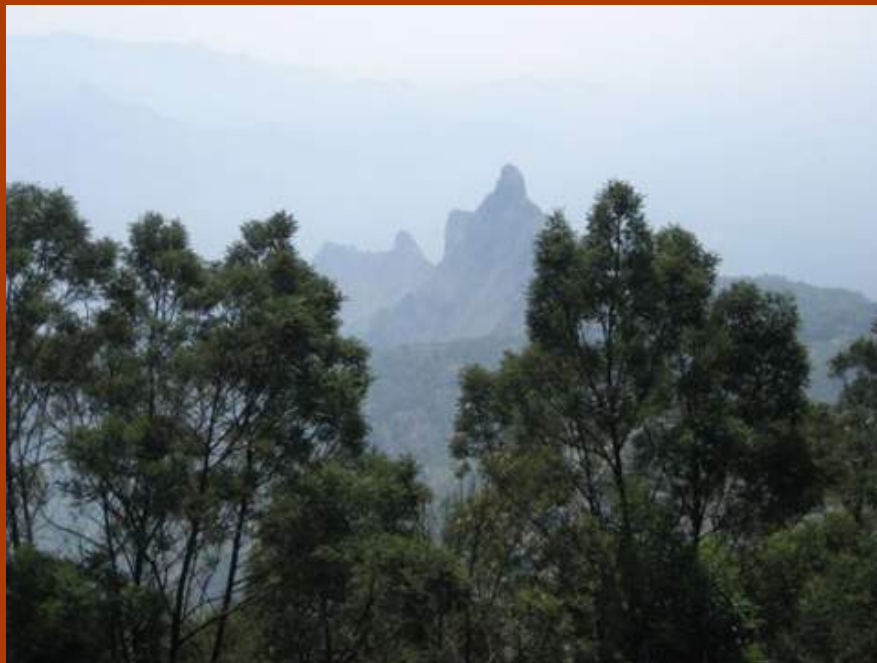
Gràcies doctor MT Abdul Kalam, i des d'aquí agraïment a Abbida mare per totes les tasses de et que ens has baixat en dies de fred, condeixo estàvem treballant en les tardes en Es Purna oficina, gràcies Rubina Jamil per descobrir el teu rostre i ajudar-nos desinteressadament durant molts anys, Asha i la seva família que des de l'any 2009 fins al dia d'avui és la responsable i assistenta social de Es Purna a l'Índia, sense fissures, sense descans, sempre amb amor i comprensió cap a tots els éssers humans que la necessiten, encara que només sigui amb una paraula d'afecte. Gràcies al poble musulmà de bon cor, que mai deixen d'oferir un dolç, que ploren davant els actes de terrorisme, i que la majoria no entén perquè són el blanc de la sospita.

Salam Alaikum

Teresa Llop

MOLTES GRÀCIES
NAMASTE

BBVA
ES PWRNA
ES460 182 930590 020 157 8949